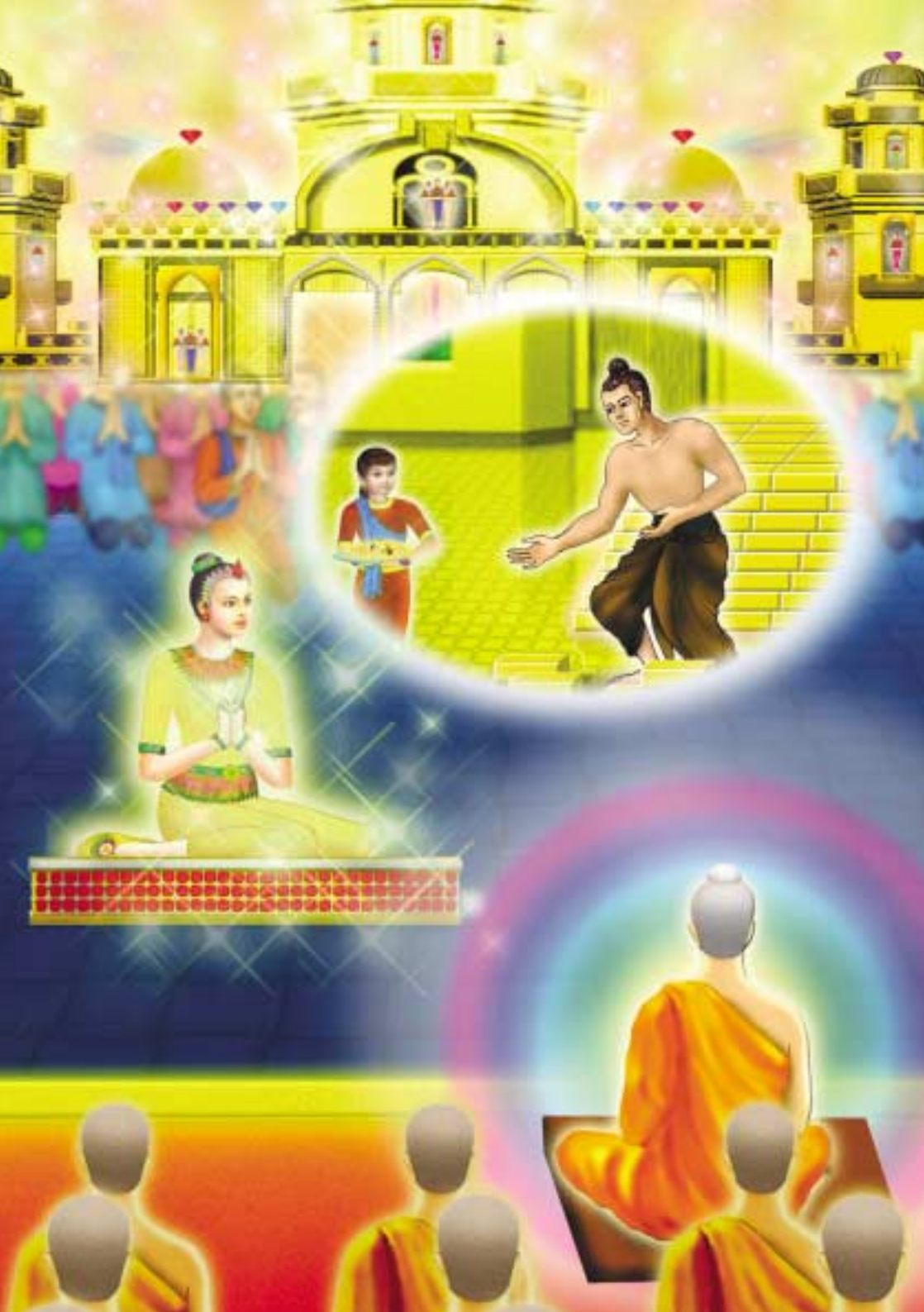

๑๕

อานิสงส์
ปริจาคเคว็องประดับ
สรวงเจดีย์

ผู้ได้ทำบุญไว้อย่างดีแล้ว ย่อมผลิตเพลินในโลกนี้
ละโลกนี้ไปแล้ว ก็มีความผลิตเพลินในโลกหน้า เขาย่อม
ผลิตเพลินในโลกทั้งสอง เพราะมองเห็นว่า เราได้สั่งสมบุญ
ไว้อย่างดีแล้ว ย่อมผลิตเพลินในสุคติโลกสวรรค์ยิ่งขึ้นไป

อานิสงส์ปรีชาคุณเครื่องประดับสร้างเจตีย์

๓๑๒

บุญ เป็นบ่อเกิดแห่งความสุข และความสำเร็จในชีวิต เป็นประดุจจินดาณิ แก้วสารพัดนึกที่บันดาลความสำเร็จให้กับเราได้ทุกๆ อย่าง นึกอยากจะได้อะไรก็สำเร็จอย่างง่ายดาย เป็นอัศจรรย์ บุญกุศลที่เราได้ทำไว้อย่างดีแล้ว จะเป็นเครื่องสนับสนุนให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของชีวิต เราจะเข้าถึงความเป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี มีสมบัติจักรพรรดิตกไม่พรวงบังเกิดขึ้นได้ก็เพราะบุญ ฉะนั้นบุญจึงเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำเนินชีวิต ยิ่งถ้าหากเราหมั่นชำระกาย วาจา ใจ ให้สะอาดบริสุทธิ์อยู่เป็นประจำ ก็จะเป็นเหตุให้เราได้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต คือเข้าถึงพระธรรมกายได้อย่างรวดเร็ว

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“ผู้ได้ทำบุญไว้อย่างดีแล้ว ย่อมเพลิดเพลินในโลกนี้ ละโลกนี้ไปแล้ว ก็มีความเพลิดเพลินในโลกหน้า เขาย่อมเพลิดเพลินในโลกทั้งสอง เพราะมองเห็นว่า เราได้สั่งสมบุญไว้อย่างดีแล้ว ย่อมเพลิดเพลินในสุคติโลกสวรรค์ยิ่งขึ้นไป”

บุญกุศลที่เราสั่งสมไว้อย่างดีแล้ว จะทำให้เรามีความสุข สมปรารถนา ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า อีกทั้งยังเป็นพลังแห่งความดี พลังใจให้เรามุ่งไปสู่จุดหมายปลายทาง คืออายตน-

อานิสงส์ปริจาคเครื่องประดับสร้างเจดีย์

๓๑๓

นิพพานได้อีกด้วย เป็นเหมือนเงาติดตามตัวเราไปตลอดเวลา เราจะใช้เมื่อไรก็ได้ บุญมีลักษณะที่พิเศษอยู่อย่างหนึ่ง คือ เมื่อตามระลึกนึกถึงบุญบ่อยๆ บุญนั้นจะเพิ่มทวีขึ้น เมื่อมีปัญหาอุปสรรคเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องธุรกิจการงาน การไปทำหน้าที่กัลยาณมิตร เราก็อธิษฐานจิตนึกถึงบุญของเรา ให้มาช่วยในการแก้ไขปัญหา เราก็จะสามารถเอาชนะอุปสรรคที่เกิดขึ้น เปลี่ยนจากวิกฤติมาเป็นโอกาสได้

ผู้มีบุญจะเป็นทางมาแห่งสิริมงคล เป็นที่มานอนแห่งโรคภัยพยับสมบัติทั้งหลาย สมบัติต่างๆ จะหลั่งไหลเข้ามาหาให้ได้สร้างบารมีอย่างสะดวกสบาย ส่วนผู้มีบุญน้อย มีความตระหนี่อยู่ในใจ ความตระหนี่ก็จะผลัดสมบัติออกจากตัว นำเอาความวิบัติเข้ามาแทนที่ ทำอะไรก็พบแต่ปัญหาและอุปสรรคมากมาย หรือเมื่อเกิดมาแล้วก็ต้องมัววิ่งหาทรัพย์ บางคนหมดเวลาไปกับการแสวงหาเงินทอง เพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง จนแทบไม่มีโอกาสได้สั่งสมบุญเลย ชีวิตจึงไม่ต่างไปจากนกกา ที่ตื่นขึ้นมาก็ต้องโฉบบินออกแสวงหาอาหาร พอตกเย็นก็กลับรัง

บางท่านเกิดมาในตระกูลที่มีฐานะร่ำรวย แต่ถ้าหากบุญเก่าหมด สมบัติที่พ่อแม่หามาให้ใช้เกิดวิบัติไปก็มี คือมีเหมือนไม่มี เพราะนำไปใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ บางครั้งสมบัติ

อานิสงส์บริจาคเครื่องประดับสร้างเจดีย์

๓๑๔

กลับกลายเป็นก้อนหินดินทรายไปเสียอย่างนั้น ต้องคอยให้ผู้มีบุญช่วย จึงจะได้ใช้สมบัตินั้น

*มีเรื่องเล่าว่า เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า กัสสปะ เสด็จดับขันธปรินิพพาน มหาชนอยากบูชาพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธองค์ จึงช่วยกันบริจาคเงินทองทำบุญอย่างเต็มที่ โดยไม่มีความตระหนี่ ทุกคนตั้งใจว่าจะสร้างเจดีย์ทองสูง ๑ โยชน์ ไว้ให้มนุษย์และเทวามากราบไหวบูชา จะได้มีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป สมัยนั้น มีหนูน้อยคนหนึ่งได้ไปดูการก่อสร้างพระเจดีย์กับมารดา เห็นมหาชนกำลังกุสีกุจช่วยกันสร้างพระเจดีย์ ก็เกิดอยากช่วยเขาทำบ้าง จึงได้บริจาคเครื่องประดับเล็กๆ ของตน ที่ทำด้วยทองคำ

มารดาเห็นลูกมีศรัทธาเช่นนั้น ก็อนุโมทนาในความตั้งใจดีของหนูน้อยที่รู้จักทำบุญให้ทานตั้งแต่เด็ก หนูน้อยปลดเอาสร้อยคอทองคำไปให้ช่างทอง เพื่อนำไปเป็นส่วนหนึ่งของอิฐทองคำสำหรับก่อองค์พระเจดีย์ ด้วยอานิสงส์แห่งความเลื่อมใสและได้ถวายเครื่องประดับทองคำในครั้งนั้น เมื่อละโลกไปแล้ว ทำให้หนูน้อยได้ไปบังเกิดในเทวโลก มีวิมานทองสว่างไสว

อานิสงส์ปริจาคเครื่องประดับสร้างเจดีย์

๓๑๕

เสวยทิพยสมบัตินานถึง ๑ กัป ครั้นมาในสมัยของพระ-
ลัมมาลัมพุทธรเจ้าของเรา นางได้มาเกิดในหมู่บ้านนาลกะ มีชื่อว่า
เสสวดี

อยู่มาวันหนึ่ง มารดาได้ส่งเด็กหญิงไปซื้อน้ำมันที่ตลาด
เด็กหญิงได้พบพ่อค้าคนหนึ่ง ซึ่งเอาทรัพย์สมบัติที่แต่เดิมเป็น
เพชรนิลจินดา แต่บัดนี้กลายเป็นกระเบื้อง กรวด หิน ดิน ทราย
เอามากองรวมกันไว้ เพื่อทดสอบว่า เงินและทองเหล่านี้อาจจะ
เป็นของผู้มีบุญคนใดคนหนึ่ง เด็กหญิงเห็นพ่อค้าซึ่งเป็นบุตร
ของเศรษฐีเก่าจึงถามว่า

“ทำไมท่านจึงเอาเพชรนิลจินดามากองไว้ที่ตลาดอย่าง
นี้ล่ะ ท่านควรจะเอาไปเก็บไว้ที่ๆ ปลอดภัยกว่านี้”

พ่อค้าเมื่อได้ฟังดังนั้น ก็รู้ว่า เด็กหญิงผู้นี้เป็นคนมีบุญ
สมบัติทั้งหมดนี้กำลังรอเด็กหญิงผู้มีบุญมาใช้ พ่อค้าจึงให้เด็กหญิง
หยิบเศษกระเบื้อง หิน ดิน ทรายขึ้นมาดู ของทุกอย่างที่
เด็กหญิงหยิบจับ ก็กลายเป็นแก้วแหวนเงินทองรัตนชาติเพชร
นิลจินดาต่อหน้าต่อตาทันที บุตรเศรษฐีจึงไปหามารดาของ
เด็กหญิง เพื่อขอแต่งงานกับเด็กหญิงนั้น แล้วได้มอบทรัพย์เป็น
อันมากแก่มารดาของเด็กหญิง ตั้งแต่เด็กหญิงผู้เป็นภรรยา
มาอยู่บ้านท่านเศรษฐี สมบัติทั้งหมดก็กลับบริบูรณ์ขึ้นมาใหม่ สามี

อานิสงส์ปริจาคเครื่องประดับสร้างเจดีย

๓๑๖

ของนางได้พานางไปเปิดห้องคลังแล้วถามว่า “น้องเห็นอะไรในห้องคลังนี้บ้างไหม”

ภรรยาตอบว่า “เห็นสมบัติแก้วแหวนเงินทองมากมาย” ทันทีที่นางกล่าวจบ บุตรเศรษฐีก็ได้เห็นเช่นที่นางกล่าวทุกอย่าง จึงบอกนางว่า “สมบัติเหล่านี้กลายเป็นถ่าน เพราะว่าฟ้าไม่มีบุญพอที่จะได้ใช้สอย แต่บังเกิดขึ้นมาใหม่ด้วยอานุภาพแห่งบุญของน้อง ตั้งแต่นี้ไป น้องคนเดียวจงดูแลสมบัติทั้งหมดในเรื่องนี้ และนำไปทำบุญกุศลตามความชอบใจเถิด”

เสสวดีเป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิต หมั่นทำทานสั่งสมบุญ เพื่อเป็นเสบียงในการเดินทางไกลข้ามวัฏสงสารอยู่เป็นประจำ มิได้ขาด เมื่อทราบข่าวการปริณิพพานของพระสารีบุตรเถระ จึงคิดจะไปกราบท่าน นางให้คนรับใช้ถือผอบเต็มไปด้วยดอกไม้ทองคำและของหอม พวกกันเดินทางฝ่าฝูงชนเข้าไป

บังเอิญว่าในวันนั้น มีช้างตกมันเชือกหนึ่ง วิ่งเข้ามาในท่ามกลางฝูงชน เมื่อชาวบ้านเห็นช้างตกมัน ต่างพากันวิ่งหนีเอาตัวรอด ทำให้เกิดความขุลงุ่น นางเสสวดีถูกผลักล้มลงบนพื้นดิน ถูกคนเหยียบจนกระทั่งเสียชีวิต แต่ด้วยจิตที่เลื่อมใสในพระเถระผู้เป็นพระอรหันต์ ทำให้นางได้ไปบังเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีนางอัปสรหนึ่งพันเป็นบริวาร

อานิสงส์ปริจาคเครื่องประดັบสร้างเจตีย์

๓๑๓

เมื่อนางได้เป็นเทพธิดา เห็นทิพยสมบัติมากมายของ
ตนเอง ก็บังเกิดความปิติปราโมทย์ใจ นางรู้ว่าทิพยสมบัติเหล่านี้
ได้มาเพราะความเลื่อมใสในพระเถระ ก็ทำให้มีจิตเลื่อมใสใน
พระรัตนตรัยยิ่งขึ้น จึงลงมาถวายบังคมพระบรมศาสดา ทำให้
ในคำคิณนั้น วัดพระเชตะวันสว่างไสวเป็นพิเศษ นางลงมาพร้อม
ด้วยวิมาน และทิพยสมบัติที่บังเกิดขึ้น ได้เข้าไปถวายบังคม
พระบรมศาสดา

พระวงศ์สะซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ได้ถามนางว่า

“ดูก่อนเทพธิดาผู้เลอโฉม วิมานของท่านมุงด้วยแก้วผลึก
ข่ายเงิน และข่ายทองคำ มีพื้นวิจิตรสวยงามนารีนรมย์ เป็นภพ
ที่น่ายุ มีชุ่มประตุสำเร็จด้วยแก้ว ๗ ประการ ที่ลานวิมาน
เรียรายไปด้วยทรายทอง ส่องแสงระยิบระยับไปทั่วทิศ เหมือน
พระอาทิตย์บนท้องฟ้ามีรัศมีตั้งพันก่าจัดความมืด ทำให้อากาศ
สว่าง

วิมานของท่านส่องแสงเหมือนดวงแก้วมณีโชติรส ที่ตั้ง
ตระหง่านอยู่บนรัตนบรรพต เป็นวิมานที่ลอยอยู่ในอากาศ
ก้องกังวานไปด้วยเสียงดนตรีไพเราะ ประโคมอยู่ตลอดเวลา
มิได้ขาด สุกุศลเทพนครอันเป็นเมืองของพระอินทร์ มั่งคั่งไป
ด้วยสมบัติอันเป็นทิพย์ฉนใด วิมานของท่านนี้ก็เป็นฉนนัน

อานิสงส์บริจาคเครื่องประดับสร้างเจดีย์

๓๑๘

เหมือนกัน หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้ นานาพันธุ์ ชูช่อ
ออกดอกออกผล ห้อยระย้าเกาะก่ายกันลงมา คล้ายกับชาย
ของแก้วมณี ต้นไม้ ดอกไม้ และผลไม้ รุกขชาติที่มีอยู่ในเมือง
มนุษย์ ตลอดจนพรรณไม้ทิพย์ประจำเมืองสวรรค์ ก็ได้มี
พร้อมอยู่ใกล้วิมานของท่าน ท่านทำบุญอะไรไว้ ถึงได้มีวิมาน
ใหญ่โตสว่างไสวเช่นนี้” เทพธิดาจึงได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้
พระเถระฟังต่อเบื้องพระพักตร์ของพระบรมศาสดา ด้วยจิตใจที่
ปีติเบิกบานอยู่ในบุญ

การทำความดีเป็นสิ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับชีวิต
ที่เกิดมาเป็นมนุษย์ เพราะบุญเท่านั้นเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงชีวิต
ของเรา ให้สำเร็จสมความปรารถนาทุกประการ ถ้าเปรียบ
ร่างกายของเราก็คลายกับรถยนต์ จะขับเคลื่อนวิ่งไปได้
จำเป็นต้องอาศัยเชื้อเพลิงคือน้ำมัน ถึงจะแล่นไปได้ และก็
ต้องมีผู้ขับคือจิตใจ มีเป้าหมายปลายทางคืออายตณนิพพาน
ในขณะที่รถวิ่งไป ถ้าไม่มีสติคอยระมัดระวัง รถอาจจะวิ่งออกไป
นอกทางหรือชนสิ่งต่างๆ ได้ เหมือนจิตใจของเรา บางครั้งมี
กุศลและอกุศลผ่านเข้ามา เราต้องมีสติสัมปชัญญะรู้ตัวอยู่เสมอ
คอยระมัดระวังไม่ให้ออกนอกเส้นทางแห่งความดี เส้นทางธรรม
และต้องมีญาณทัสสนะที่แจ่มใส เหมือนคนขับรถต้องมีสายตาที่
แจ่มใสมองไปได้ไกลๆ จึงจะสามารถขับรถแล่นไปถึงจุดหมาย

อานิสงส์บริจาคเครื่องประดับสร้างเจดีย์

๓๑๕

ปลายทางได้อย่างถูกต้องและปลอดภัย

เพราะฉะนั้น นอกจากทานบารมีที่เราต้องสั่งสมเพื่อเป็น
เสบียงในการเดินทางแล้ว ก็ให้รู้จักรักษาศีล และทำสมาธิเจริญ
ภาวนาควบคู่กันไป จะได้มีธรรมะเป็นที่พึ่งที่ระลึกภายใน ได้รู้แจ้ง
เห็นแจ้งไปตามความเป็นจริงของสรรพสิ่งทั้งหลาย การเดินทาง
ไกลไปสู่อายตณนิพพาน ก็จะเป็นไปโดยสะดวกและปลอดภัยมี
ความสุข ดังนั้นให้หมั่นฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งทุกๆ วัน จนกว่าจะ
เข้าถึงพระธรรมกายภายในกันทุกๆ คน

